

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce: **M. H.**, nar. x bytem x, zastoupen Mgr. Ing. Markem Němcem, advokátem se sídlem Nádražní 106, 264 01 Sedlčany, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, se sídlem Na Baních 1535, 156 64 Praha 5, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou dne 17. 4. 2015 domáhá ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, který spatřuje v provedení identifikačních úkonů (konkrétně odběru otisků prstů, odběru slin za účelem získání profilu DNA a pořízení fotografie) dle § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na usnesení žalovaného ze dne 8. 1. 2015, č. j. KRPS-289739-45/TČ-2013-010381, jímž bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 2 a odst. 4 písm. d) a pro přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce uvedl, že byl obviněn z podvodu, jenž má spočívat v nesplnění smluvního závazku zbavit nemovitost zástavy v hodnotě 900.000 Kč a zpronevěry ve výši 48.000 Kč. On i jeho (spoluobviněná) manželka potvrdili výpověďmi, že smlouvu podepsali, takže ztotožnit osoby nebylo třeba. Vyšetřovatel tak dle žalobce porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb. trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen trestní řád), kde je mu uložena povinnost plně (nikoli částečně) šetřit práv a svobod obviněného, které mu zaručuje Listina základních práv a svobod, přičemž jedinou výjimkou může být jen případ odůvodněný konkrétním trestním řízením. V tomto řízení však výjimka, trestním řádem zmíněná, nenastala a identifikační úkony byly provedeny zcela nadbytečně pro účely tohoto řízení a nemohou vykazovat žádného důkazního ani jiného přínosu, a proto nejsou a nemohou být odůvodněny, jak trestní řád žádá v ustanovení § 2 odst. 4.

Žalobce dále namítl, že ustanovení § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR sice umožňuje pro účely budoucí identifikace odebírat vzorky, čímž ovšem nebyla odstraněna povinnost vyšetřovatele odůvodnit (§ 2 odst. 4 trestního řádu), proč se tak děje v konkrétním případě. Rovněž namítl, že žalovaný porušil nejen trestní řád, který mu umožňuje provést biologické odběry výlučně jen tehdy, když je tu konkrétní důvod vyplývající ze spisu, ale také porušil pokyn policejního prezidenta č. 250/2013 z 1. ledna 2014, kde se v článku 3 odstavci 1 písm. b) výslovně uvádí, že identifikační úkony (i biologické odběry) lze provádět u obviněných jen tehdy, pokud si je příslušný útvar vyžádá pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti. I když je tento pokyn nezákonný, neboť je v rozporu s trestním řádem, pak ani obecný veřejnoprávní důvod nezákonně povoláný pokynem policejního prezidenta, nebyl v jeho případě dán.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud vyslovil nezákonnost zásahu žalovaného a přikázal mu odstranit ze svých záznamů a fyzicky zlikvidovat všechny fotografie pořízené žalovaným dne 4. 3. 2015 a všechny profily DNA a jejich číselné ekvivalenty pořízené žalovaným dne 4. 3. 2015 a všechny odběrové zápisy a záznamy otisků prstů a dlaně obou rukou žalobce pořízené žalovaným dne 4. 3. 2015, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že postupoval zcela legálně ve smyslu svých práv a povinností, a to i s využitím zásady oficiality, která je u Policie ČR bezpochyby na místě, ve smyslu § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Polici ČR. Žalovaný tak konal s tím vědomím, že ve smyslu tohoto ustanovení může, při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky, umožňující získání informací o genetickém vybavení. Z § 65 odst. 2 zákona o Policii ČR je rovněž patrné, že žalovaný může takto konat i proti vůli obviněné osoby. Ze zmíněné zásady oficiality využití při postupu žalované vyplývá, že žalovaný, jakožto orgán činný v trestním řízení, musí z vlastní iniciativy učinit vše pro naplnění účelu trestního řízení v každé projednávané trestní věci. Jakmile jsou dány zákonné podmínky pro provedení určitého procesního úkonu, je příslušný orgán zásadně povinen takový úkon provést a nemůže od něj upustit např. pro jeho domnělou neúčelnost nebo proto, že si jeho provedení účastníci nepřejí. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Z usnesení žalovaného ze dne 8. 1. 2015, č. j. KRPS-289739-45/TČ-2013-010381, soud zjistil, že žalobce a jeho manželka byli obviněni ze spáchání zločinu podvodu podle

§ 209 odst. 1, odst. 2 (pouze žalobce) a odst. 4 písmene d) trestního zákoníku, který měli spáchat tím, že v úmyslu se obohatit společným jednáním dne 8. 4. 2011 v K., ul. x, v kanceláři budovy katastrálního úřadu, okr. Kladno, prodali na základě kupní smlouvy za částku 1.330.000,- Kč bytovou jednotku s příslušnými spoluvlastnickými podíly na společných částech budovy a na pozemcích, a to pod příslibem následného uhrazení dluhů vyplývajících z titulů smluv o zřízení zástavních práv u GE Money bank, a.s., ve výši 710.000 - - Kč a ve výši 620.000,- Kč, dále u Raiffeisenbank, a.s., ve výši 900.000,- Kč, kdy celková částka tedy byla ve výši 2.230.000,- Kč, kterou tato nemovitost byla zatížena, i přes skutečnost, že si byli vědomi té skutečnosti, že jiné finanční prostředky než finanční prostředky z prodeje uvedené nemovitosti mít k dispozici nebudou, kupní smlouvu uzavřeli, při vědomí, že závazek vyplývající z kupní smlouvy nebudou moci splnit, tuto skutečnost kupujícímu zamlčeli, aby tak mohlo dojít k uzavření kupní smlouvy, po podpisu smlouvy došlo k uhrazení dluhů u GE Money bank v celkové výši 1.330.000,- Kč, kdy k uhrazení částky ve výši 900.000,- Kč vyplývající z titulu smlouvy o zřízení zástavního práva pod č. j. 501/01733/10/2/01 ze dne 4. 8. 2010 vůči Raiffeisenbank a.s., Raiffeisenbank a.s., dne 24. 6. 2013 písemně upozornila na splnění podmínek realizace zástavní smlouvy, tak byl nový majitel dne 10. 6. 2013 nucen spolu s manželkou uzavřít s Raiffeisenbank a.s., úvěrovou smlouvu na částku 800.000,- Kč a dluh za prodávající uhradit částkou 800.000,- Kč z poskytnutého úvěru a dále částkou 100.000,- Kč z vlastních finančních zdrojů, neboť by o uvedenou nemovitost přišel, tímto společným jednáním byla kupujícímu a jeho manželce způsobena celková škoda ve výši 900.000,- Kč. Žalobce se uvedeného jednání měl dopustit i přes to, že byl za takový čin v posledních třech letech odsouzen, a to na základě rozhodnutí Okresního soudu v Kladně ze dne 19. 8. 2013, pod č. j. 1T 171/2013, kdy byl trestním příkazem odsouzen pro přečin podvod dle ustanovení § 209 odst. 1,3 trestního zákoníku s nabytím právní moci dne 6. 9. 2013.

Žalobce byl dále obviněn z přečinu zpronevěry podle § 206 odst. 1 a 2 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že v úmyslu se obohatit dne 28. 4. 2011 v Kladně na Magistrátě města Kladna, okr. Kladno, jako realitní makléř zprostředkoval na základě kupní smlouvy mezi prodávajícím a kupujícími prodej nemovitostí, kdy se podpisem kupní smlouvy, jako vedlejší účastník zavázal, že za prodávajícího z kupní ceny 1.600.000,- Kč uhradí částku ve výši 48.000,- Kč za účelem úhrady daně z převodu předmětných nemovitostí Finančnímu úřadu v Kladně, tato částka mu byla dne 16. 5. 2011 připsána na jeho účet vedený u GE Money bank, takto získané finanční prostředky si ponechal pro svou osobní potřebu, čímž tuto užil v rozporu s účelem, pro který mu byly svěřeny, následně na jaře roku 2013 na základě výzvy Finančního úřadu musel prodávající pod hrozbou exekuce uhradit dlužnou částku z prodeje uvedené nemovitosti a to daň z nemovitosti ve výši 48.000,- Kč s příslušenstvím, tímto jednáním způsobil prodávajícímu škodu ve výši 48.000,- Kč.

Poté, co soud ověřil, že žaloba je včasná a žalobce nemá k dispozici jiný prostředek ochrany (§ 85 s. ř. s.), přičemž věc spadá v souladu se shora uvedenou judikaturou do pravomoci správních soudů, přistoupil k posouzení věci samé. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 65 zákona o Policii ČR může policie při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u

- a) osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu,
- b) osoby ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu,
- c) osoby, již bylo uloženo ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, nebo
- d) osoby nalezené, po níž bylo vyhlášeno pátrání a jejíž svéprávnost je omezena,

snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení (odst. 1). Nelze-li úkon podle odstavce 1 pro odpor osoby provést, je policista po předchozí marné výzvě oprávněn tento odpor překonat. Způsob překonání odporu musí být přiměřený intenzitě odporu. Překonat odpor osoby nelze, jde-li o odběr krve nebo jiný obdobný úkon spojený se zásahem do tělesné integrity (odst. 2). Nelze-li úkon podle odstavce 1 provést na místě, je policista oprávněn osobu předvést k jeho provedení. Po provedení úkonu policista osobu propustí (odst. 3). O provedených úkonech sepíše policista úřední záznam (odst. 4). Policie osobní údaje získané podle odstavce 1 zlikviduje, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti (odst. 5).

Podle § 11 zákona o Policii ČR jsou policista a zaměstnanec policie povinni

- a) dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma,
- b) dbát, aby jejich rozhodnutím neprovedl úkon nevznikla osobám, jejichž bezpečnost je ohrožena, bezdůvodná újma,
- c) postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.

Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (odst. 1). Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných (odst. 2).

Při výkladu kolize práv garantovaných čl. 8 Úmluvy s vnitrostátní úpravou provádění identifikačních úkonů Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) v rozsudku *S. a Marper proti Spojenému království* právní úpravu v Anglii a Walesu kritizoval jako neslučitelnou s čl. 8 Úmluvy proto, že pravomoc orgánů ke sběru a uchovávání identifikačních údajů jakkoliv nerozlišovala charakter a závažnost trestných činů, pro něž byla původně identifikovaná osoba podezřelá, ani nepřihlížela k věku takové osoby. Otisky prstů a vzorky DNA mohly být odebrány v případě podezření z jakéhokoliv do rejstříku zapisovaného trestného činu, což zahrnovalo i méně závažné trestné činy (z hlediska českého právního řádu mnohdy přestupky) a trestné činy nespojené s trestem odnětí svobody. Kritizoval přitom především skutečnost, že odebraný materiál byl uchováván po neomezeně dlouhou dobu bez diferenciací podle povahy trestného činu a to, že osoby zproštěné viny,

nebo jejichž trestní stíhání bylo zastaveno, měly jen omezené možnosti dosáhnout odstranění údajů z celostátní databáze a likvidace vzorků, protože neexistovala nezávislá kontrola existence důvodů pro jejich další uchovávání.

K takovým parametrům má však právní úprava v ČR daleko. Z ustanovení § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR plyne, že se vztahuje (v relevantní části) pouze na osoby podezřelé ze spáchání úmyslných trestných činů, nikoliv na případy vyšetřování nedbalostních trestných činů či dokonce přestupků. Ustanovení § 79 až § 88 zákona o Policii ČR také obsahují podrobnou úpravu nakládání s osobními údaji, které jsou předmětem zpracování ze strany Policie ČR. Mimo jiné ustanovení § 82 odst. 1 Policii ČR ukládá nejméně jednou za 3 roky prověřit, jsou-li osobní údaje zpracovávány pro účely podle § 85 (tj. za účelem předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů a zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti) nadále potřebné pro plnění jejích úkolů v této oblasti. Ustanovení § 83 odst. 2 pak dává žalobci možnost jednou za 6 měsíců požádat o likvidaci údajů o jeho osobě, přičemž likvidaci je nutné provést i v případě, kdy zanikla potřeba údaje zpracovávat pro účely podle § 85 (jak lze dovodit z judikatury k předchozí právní úpravě – srov. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2009, č. j. 7 As 60/2007-63, č. 1914/2009 Sb. NSS). Skutečnost, zda jsou údaje uchovávány oprávněně, navíc podléhá kognici správních soudů.

Kromě toho soud dále konstatuje, že jak gramatickým výkladem (slovo „může“ v ustanovení § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR), tak systematickým výkladem [ustanovení § 11 písm. c) zákona o Policii ČR], který nepochybně musí přihlížet i k ústavně garantovaným právům člověka, je policejní orgán povinen před provedením identifikačních úkonů provést správní uvážení a identifikační úkony provést pouze v případech, kdy je to odůvodněné cílem a smyslem aplikované právní úpravy. Ve věci sice není prováděno správní řízení a vydáváno správní rozhodnutí, v jehož odůvodnění by bylo třeba úvahu žalovaného jakožto správního orgánu vysvětlit, nicméně i při provádění faktických úkonů je třeba dbát zásady přiměřenosti a neprovádět identifikační úkony bezhlavě v každém případě podezření z úmyslného trestného činu.

Na otázku, jaká kritéria je třeba při této úvaze zvažovat, lze přihlídnout k otázkám nadneseným v judikatuře ESLP. Nepochybně musí být odlišováno mezi trestními řízeními proti mladistvým a dospělými. Je třeba také zvažovat závažnost trestného činu, z něž je dotčená osoba podezřelá, a to jak typově (podle trestní sazby stanovené trestním zákoníkem), tak individuálně (podle konkrétních okolností vyšetřovaného skutku). Konečně je třeba též rozlišovat mezi jednotlivými formami identifikačních úkonů. Zatímco odběr a uchovávání vzorků DNA je způsobilý za určitých okolností zasáhnout práva žalobce mimořádně intenzivně, míra takového dotčení je v případě otisků prstů, fotografie či údajů o věku, výšce a váze žalobce nepochybně nižší.

Žalovaný při provádění identifikačních úkonů není jakkoliv vázán zásadou oficiality, která je spjata s trestním řízením. Žalovaný v tomto případě nevystupuje jako orgán činný v trestním řízení, nejedná se o postup podle § 114 trestního řádu, který je součástí vyšetřování konkrétního trestného činu. Argumentace žalobce, že provedení identifikačních úkonů nebylo nutné s ohledem na průběh trestního řízení, se tak mýlí s povahou právní úpravy a není tedy důvodná. Naopak postup podle § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR směřuje do budoucna, aby bylo možno účinněji odhalovat pachatele v budoucnu spáchaných trestných činů, popř. bez

konkrétního určení k tomu, aby bylo možno potenciálně nalézt shodu s případnými stopami z míst trestných činů, které jsou nevyřešeny (typicky v případech, u nichž byla věc podle § 159a odst. 5 trestního řádu odložena, protože se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání). Žalovaný jako správní orgán postupující podle ustanovení části čtvrté správního řádu tedy musí zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů okolnostem konkrétního případu a rozhodně nemá povinnost k nim přistoupit u každého obviněného z úmyslného trestného činu. K tomu soud dodává, že čl. 3 odst. 1 písm. b) pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, o identifikačních úkonech, ze dne 3. 12. 2013, sice takovou paušální povinnost stanoví (jak plyne z jeho dikce, podle které si, s odkazem na ustanovení § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR, příslušný útvar u obviněného vyžádá provedení všech identifikačních úkonů pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti, nicméně tento pokyn (který není právním předpisem, nýbrž pouhou interní instrukcí), ze shora uvedených důvodů zjevně odporuje zákonu a žalovaný jím v dané části není vázán, neboť přednost před administrativním pokynem nadřízeného má zákonem stanovená právní úprava – v tomto případě § 11 písm. c) ve spojení se slovem „může“ a ustanovení § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR a dále ústavní pořádek, zejména ustanovení čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy.

V řízení o nyní podané žalobě však není podstatné to, zda postup žalovaného je v obecnosti vadný. Pro důvodnost podané žaloby je nezbytné prokázat, že žalovaný postupoval nezákonně a zasáhl do práv žalobce v rozporu se zákonem v daném konkrétním případě. Ačkoliv závěry soudu mohou mít obecný přesah, výrok rozsudku soudu je vždy rozhodnutím v konkrétním případě účastníků řízení.

Žalobce byl obviněn z úmyslného trestného činu s relativně vysokou typovou nebezpečností, za nějž mu hrozí trest odnětí svobody v rozmezí dva až osm let, a který je v daném konkrétním případě charakterizován způsobem značné škody, přičemž škoda, kterou měl žalobce osobám poškozeným způsobit, zákonnou hranici značné škody (§ 138 odst. 1 trestního zákoníku) přesáhla téměř dvojnásobně. V případě žalobce, který není mladistvým, tedy jde o velmi závažné trestní obvinění. Navíc nelze přehlédnout, že žalobce byl za obdobný trestný čin již v minulosti pravomocně odsouzen.

Navíc je žalobce v naprosto nesrovnatelném postavení oproti stěžovatelům v rozsudku ESLP *S. a Marper proti Spojenému království*. První stěžovatel byl ve věku 11 let obviněn z pokusu loupeže, po několika měsících však byl zproštěn obvinění. Druhý stěžovatel byl obviněn z obtěžování svého partnera, avšak došlo k jejich usmíření a v návaznosti na to nebyla v jeho věci vůbec podána obžaloba k soudu (srov. odst. 10 a 11 citovaného rozsudku). Jak navíc ESLP zdůraznil, v daném rozsudku se zabýval výlučně otázkou, zda je z hlediska čl. 8 odst. 2 Úmluvy ospravedlnitelné uchovávání otisků prstů a vzorků a profilů DNA v národní databázi v případě obviněných osob, které (v konečném důsledku) však nebyly odsouzeny, nikoliv tím, zda je přípustné obecně takové vzorky odebírat a uchovávat (srov. odst. 106). ESLP se tedy nevyjadřoval k postavení osob vyšetřovaných pro určité trestné činy, o jejichž vině dosud nebylo soudem rozhodnuto, ale k postavení osob, u nichž je již zřejmé, že k jejich odsouzení nedojde, protože obvinění bylo vzato zpět nebo dokonce došlo ke zproštění viny. Jestliže ale s odkazem na shodnou praxi v řadě členských zemí Rady Evropy ESLP naznačil připravenost akceptovat držení takových vzorků v případě určité kategorie závažných trestných činů a po předem stanovenou konečnou dobu i u osob, jež byly viny zproštěny (odst. 108-110), soud nevidí důvod, proč by v případě zcela aktuálního (a nevyvráceného) podezření ze spáchání zločinu v recidivě, byť majetkové povahy, mělo být

provedení identifikačních úkonů neústavním či nezákonným zásahem do práva žalobce na ochranu soukromého života (práva na tzv. informační sebeurčení). V tomto směru soud ani po podrobné rešerši nenalezl v rozhodovací praxi ESLP rozhodnutí, které by naznačovalo, že provedení identifikačních úkonů v situaci srovnatelné s případem žalobce by mělo být v rozporu se závazky převzatými přistoupením ČR k Úmluvě.

S ohledem na všechny shora uvedené argumenty má tedy soud za to, že v případě žalobce nebyl postup žalovaného, který ho vyzval k podrobení se identifikačním úkonům, nezákonný a nejednalo se ani o případ neústavního zásahu do práv žalobce, jakkoliv se v obecné rovině plošná aplikace § 65 zákona o Policii ČR nepochybně jeví jako problematická, stejně jako např. dosti nepraktický stav, kdy právní úprava výslovně neřeší možnost žalobce požádat o odstranění jeho identifikačních údajů (což samozřejmě podání takové žádosti a povinnost správního orgánu na ni zareagovat nevylučuje) a předpokládá v tomto směru postup žalovaného z úřední povinnosti, jehož nedostatkům se lze bránit v zásadě jen přímým podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. V linii judikatury ESLP Krajský soud v Praze upozorňuje, že jinak by samozřejmě mohlo být na situaci žalobce nahlíženo později, pokud by byl viny zproštěn a jeho data byla i přesto nadále uchovávána. Úkolem soudu však není předjímat, takového rozhodnutí soudu by bylo možné dosáhnout až na základě žaloby podané v době, kdy takové okolnosti případně nastanou. S ohledem na skutkový a právní stav v okamžiku rozhodnutí soudu, který je v tomto případě podle § 87 odst. 1 část věty před středníkem s. ř. s. pro posouzení věci rozhodující, tedy soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl totiž neúspěšný a žalovanému, jemuž by jinak náhrada nákladů příslušela, žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. února 2016

Olga Štránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová